

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Skoma-Lux s. r. o.,** se sídlem Polská 553/26, Olomouc, zastoupena JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Koželužská 5, Olomouc, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc,** se sídlem Blanická 917/19, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 11. 2011, č. j. 22 Af 40/2010 – 141,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně: Skoma-Lux s. r. o. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 11. 2011, č. j. 22 Af 40/2010 – 141, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 24. 11. 2011, č. j. 22 Af 40/2010 – 141, zamítl pro nedůvodnost žalobu společnosti Skoma-Lux s. r. o., kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Celního ředitelství Olomouc (dále jen žalovaný“) ze dne 24. 6. 2008, č. j. 4272/08-1301-21, č. j. 4273/08-1301-21, č. j. 4274/08-1301-21, č. j. 4275/08-1301-21, a č. j. 4276/08-1301-21, jimiž zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Celního úřadu Olomouc (dále jen „celní úřad“ nebo správce daně“), kterými jí byly vyměřeny celní dluhy sestávající se dílem z cla a spotřební daně, a to v souvislosti s žalobkyní do České republiky dováženými výrobky,

označenými jako „Červené víno Kagor Red Desert 2002“ s obsahem alkoholu 15,5% vol. v lahvích objemu 0,75 l (dále jen „dovážené zboží“).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že z těchto výrobků byly odebrány vzorky a provedeny jejich zkoušky Celně technickou laboratoří Olomouc a Celně technickou laboratoří při Generálním ředitelství cel, jejichž výsledky deklarují, že naměřené parametry nejsou v rozporu s deklarovaným původem alkoholu – hroznová šťáva, kdy fermentace byla ukončena přídavkem alkoholu, jež má svůj původ též v hroznech. Na základě těchto skutečností pak byla vydána rozhodnutí celního úřadu a po té rozhodnutí žalovaného. Krajský soud neshledal opodstatněným prvý žalobní bod, kterým bylo žalovanému vytýkáno neprovedení nezávislého znaleckého posouzení dováženého zboží. Správní soud nevyhověl současnému návrhu žalobkyně na provedení důkazu znaleckým posudkem. Je tomu tak proto, že žalobkyně neuhradila zálohu na jeho provedení (§ 141 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). Výslovně soudu sdělila, že zálohu na provedení posudku neuhradí, neboť nemá vzorek dováženého zboží. Krajský soud proto v dalším vycházel ze skutkového stavu věci existujícího ke dni vydání žalobami napadených rozhodnutí Celního ředitelství. Pokud jde o posouzení předmětu sporu, tj. otázky vlastností dováženého vína, jejichž důsledkem je závěr o tom, zda toto zboží je ve skutečnosti „Tichým vínem“ [§ 93 odst. 3 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v rozhodné době, (dále jen „ZSD“)] nebo „Meziproduktem“ (§ 93 odst. 4 ZSD), došel krajský soud k závěru, že dovážené zboží je skutečně „Meziproduktem“, jak jej klasifikoval správce daně i žalovaný (§ 93 odst. 4 ZSD). Je tomu tak proto, že z důkazů obsažených ve správních spisech vyplývá, že dovážené zboží není zbožím plně kvasného původu. Aby bylo možno konstatovat, že alkohol je plně kvasného původu, muselo by se jednat o takový produkt, který má svůj původ výlučně (bezezbytku) v procesu kvašení (zcela vznikl fermentací). Tak tomu ale v této věci nebylo. Pokud byl v dováženém zboží zjištěn přídavek lihu, což se projevilo v obsahu etanolu vyšším než 13% a současně byl zjištěn neočekávaně nízký obsah glycerolu (0,2% hm), svědčí tyto skutečnosti o tom, že část alkoholu obsaženého v dováženém zboží nevznikla kvašením, ale destilací. Není při tom rozhodné, zda tento destilovaný alkohol měl svůj původ ve vinné révě. Krajský soud proto uzavřel, že „alkohol plně kvasného původu“, vylučuje, aby pro zastavení procesu kvašení byl přidán destilát (alkohol, který má svůj původ také v destilaci). Pokud jde o posouzení otázky, zda při výrobě dováženého vína došlo k jeho obohacení nebo toto vzniklo bez jakéhokoliv obohacení (srov. § 93 ZSD), krajský soud došel k závěru, že při výrobě žalobkyní dováženého vína nedošlo k jeho obohacení. Obohacením vína je třeba rozumět přidání přídavku způsobujícího zvýšení přirozeného obsahu alkoholu, tj. složky, která sama není alkoholem, ale v následném kvašení způsobí, že finální produkt bude mít vyšší obsah alkoholu, než kdyby k přidání této složky nedošlo. Krajský soud neshledal opodstatněnou ani námitku, že v jiných zemích EU, pokud jde o klasifikaci dováženého vína do kategorie „tiché víno“ či „meziprodukt“, existuje rozdílná praxe pro účely spotřební daně. Pro posouzení zákonnosti žalobami napadených rozhodnutí není rozhodující subjektivní přístup cizozemských orgánů. Navíc žalobkyně toto tvrzení ponechala pouze v obecné rovině a nikterak je důkazně nepodložila.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle stěžovatelky krajský soud při svém rozhodování (již třetím v pořadí) nerespektoval právní závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 Afs 9/2011 - 120. Kasační soud ve zrušujícím rozsudku výslovně uvedl, že „k právnímu hodnocení je možné přistoupit teprve po vyřešení skutkové otázky“, kterou byla v dané věci otázka původu alkoholu v předmětném výrobku (nikoliv v přidaném lihu, který má původ v destilaci). Nejvyšší správní soud tak dal tedy za pravdu jejímu tvrzení, že její důkazní návrh byl způsobilý ovlivnit rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud se neřídil ani předchozím závazným názorem kasačního soudu, neboť nerespektoval přímý účinek čl. 8 Směrnice Rady č. 92/83/EHS, ze dne 19. 10. 1992 (dále jen „Směrnice“). Správní soud bez dokazování a znaleckého posudku na str. 7 napadeného rozsudku učinil závěry, při nichž vycházel zřejmě jen z odborné literatury. Tímto svým postupem, kdy posuzoval odbornou otázku, aniž by k tomu měl potřebné znalosti, či si k zodpovězení této odborné otázky ustanovil znalce, popřípadě vyslechl odborníka z daného oboru, jí upřel právo vyjádřit se k posuzované odborné otázce, ale ve svém důsledku zasáhl i do jejího práva na spravedlivé posouzení věci. Toto právo bylo porušeno i tím, že jí byla přičtena k tíži nemožnost provedení znaleckého zkoumání (posudku). Je pravdou, že skutečně k výzvě soudu nezaplatila zálohu na vypracování znaleckého posudku. Bylo tomu tak ale výhradně z toho důvodu, že posudek nebylo vůbec možno provést. Ke dni výzvy soudu ke složení zálohy totiž neexistovaly žádné vzorky vína, které by bylo možno zkoumat. Posudek tak nebylo možné vůbec provést. V neposlední řadě je rozsudek krajského soudu i nepřezkoumatelný. Tato vada řízení je patrna zejména pokud jde o závěry správního soudu obsažené na str. 7 rozsudku, kde se soud zabývá výkladem směrnice (výkladem unijního práva) a vyslovuje závěr, že pro účely jak směrnice, tak ZSD musí být v tichém víně obsažený alkohol alkoholem kvasného původu „plně“. Stěžovatelka má za to, že podaný výklad není zřejmý, závěry jsou neúplné, a proto je rozsudek nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Jelikož stěžovatelka ve své kasační stížnosti uplatnila důvod k jejímu podání podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) i d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve vznesenou výtkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Je tomu tak proto, že pokud by byl rozsudek krajského soudu skutečně nepřezkoumatelný, mohlo by být přinejmenším předčasné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval právním posouzením věci samé.

Podle stěžovatelky je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný v části, kde správní soud vyložil termín „alkohol plně kvasného původu“ a blíže se zaobíral 4. kriteriem pro posouzení dováženého zboží jako tichého vína. Konkrétně pak stěžovatelka shledává vyslovené závěry neúplnými, nesrozumitelnými, a pokud krajský soud vyslovil v tomto směru svůj názor, nebyl k němu oprávněn.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupný na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř.*

s.r.o.“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc rozhodných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že podané odůvodnění v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Tak tomu ale v této věci není.

Z napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel (zjištěného správními orgány), proč nepřistoupil k požadovanému doplnění skutkového stavu věci znaleckým posudkem, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. Z podaného odůvodnění je rovněž zřejmé, proč má právní závěry stěžovatelky za liché, mylné a vyvrácené. Shodně jako žalovaný došel k závěru, že stěžovatelkou dovážené zboží je nikoliv tichým vínem, ale tzv. „meziproduktem“. U stěžovatelkou dováženého zboží není naplněno čtvrté kriterium pro to, aby toto zboží mohlo být považováno za tiché víno jak ve smyslu § 93 odst. 3 ZSD, tak i podle čl. 8 odst. 1 Směrnice. Z rozsudku je taktéž dostatečně zřejmé, jak a z jakých důvodů soud vyložil termín „alkohol plně kvasného původu“. Podle krajského soudu je „alkoholem plně kvasného původu“ jen takový alkohol, který je zcela kvasného původu (výlučně - bezezbytku). Aby tedy mohlo být dovážené zboží označeno jako tiché víno, musel by být alkohol v něm obsažený zcela a výlučně („plně“) kvasného původu. Tak tomu ale v přezkoumávané věci nebylo. Krajský soud z důkazů obsažených ve spise (posudků celně technických laboratoří) zjistil, že část alkoholu obsaženého v dováženém zboží má svůj původ nikoliv ve fermentaci tohoto výrobku, ale v destilaci. Z rozsudku jednoznačně vyplývá, že správní soud uvážil o sporné otázce tak, že nebylo-li naplněno čtvrté kriterium, na něž je vázáno posouzení toho, zda je či není dovážené zboží tichým vínem, dovážené zboží tichým vínem být nemůže. Došel proto ke shodnému závěru s žalovaným, že stěžovatelkou dovážené zboží je třeba pro účely jeho celního zařazení považovat za „Meziprodukt“ (srov. čl. 17 Směrnice, či § 93 odst. 4 ZSD). Takový závěr krajského soudu je nejen přezkoumatelný, ale i správný. Zhola neopodstatněná je pak výtka, že krajský soud nebyl oprávněn vyložit obsah normativního textu a s ohledem na zjištěný skutkový stav věci posoudit spornou otázku, zda bylo dovážené zboží tichým vínem nebo meziproduktem.

Stěžovatelka namítala i nezákonnost rozsudku krajského soudu. Tato měla spočívat v tom, že krajský soud nerespektoval právní závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, že tím porušil právo stěžovatelky na spravedlivé posouzení věci, a že jí v rozporu se zákonem přičetl k tíži nemožnost provedení znaleckého zkoumání (posudku).

Rozsudek krajského soudu není nezákonný.

Stěžovatelka se mýlí, pokud dovozuje, že se krajský soud při svém rozhodování (v pořadí již třetím), neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl obsažen v jeho předchozím zrušujícím rozsudku (konkrétně, že před právním hodnocením věci je třeba nejprve vyřešit otázku skutkovou).

Je tomu tak proto, že závazný právní názor, jehož nesplnění přičítá stěžovatelka nyní přezkoumávanému rozsudku krajského soudu, byl ve skutečnosti obsažen již v prvém zrušujícím rozsudku kasačního soudu ze dne 22. 4. 2010, č. j. 7 Afs 44/2009 - 60, a nikoliv v rozsudku „druhém v pořadí“ ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 Afs 9/2011 - 120.

Vznesená námitka je ale i věcně nesprávná. Jak vyplývá z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 Afs 9/2011 - 120, tak v tomto rozsudku kasační soud naopak konstatoval, že v otázce přijetí právního závěru až po té, co bude vyřešena otázka skutková, krajský soud dostál předchozímu závaznému právnímu názoru kasačního soudu. Kasační soud však současně dodal, že i přes to musel být - v pořadí druhý rozsudek krajského soudu - opět zrušen. Nikoliv však již z důvodu uváděného nyní stěžovatelkou, ale pro to, že v tomto druhém rozsudku krajský soud (ačkoliv vyšel z téhož skutkového stavu jako v prvém rozsudku), bez bližšího odůvodnění vyslovil právní názor zcela protichůdný. Pokud jde o onu „skutkovou nedostatečnost“ předcházející přijetí právního závěru krajského soudu, tak ta byla zapříčiněna tím, že krajský soud v pořadí prvém rozsudku nereflektoval důkazní návrh stěžovatelky na provedení znaleckého posudku, a bez dalšího vyslovil na věc právní závěr toliko na základě skutkových okolností zjištěných žalovaným. V pořadí v druhém rozsudku, pak tato skutková nedostatečnost již byla odstraněna. Bylo tomu tak z toho důvodu, že navrhovaný důkaz nebylo možno provést pro nezaplacení zálohy. Z podání stěžovatelky ale vyplynulo, že by tento důkaz nešlo stejně provést, neboť ve skutečnosti neměla kontrolní vzorek, resp. vzorek dováženého zboží, jehož znaleckého zkoumání se před soudem domáhala. Krajský soud proto zcela oprávněně, jak v pořadí druhém, tak i nyní v přezkoumávaném rozsudku uvedl, že vycházel ze skutkového stavu, jak byl zjištěn z obsahu správních spisů (srov. str. 5 odst. prvý věta poslední přezkoumávaného rozsudku a str. 8 část E odstavec třetí rozsudku krajského soudu ze dne 8. 12. 2010, č. j. 22 Af 40/2010 - 87).

Stěžovatelka se rovněž mýlí, pokud dovozuje, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem obsaženým v předcházejícím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, o přímém účinku čl. 8 Směrnice. Je tomu tak proto, že z přezkoumávaného rozsudku krajského soudu vyplývá pravý opak. Krajský soud na straně 6 v odstavci prvém rozsudku konstatoval závazný právní názor kasačního soudu, obsažený v rozsudku č. j. 7 Afs 44/2009 - 60, a to že § 93 odst. 3 písm. b) ZSD je v rozporu s čl. 8 odst. 1 Směrnice. Uvedl proto, že se stěžovatelka oprávněně dovolávala přímého účinku čl. 8 odst. 1

Směrnice. Z tohoto důvodu také konstatoval, že při svém rozhodování nepřihlížel k otázce naplnění pátého kriteria vyplývajícího nad rámec čl. 8 odst. 1 Směrnice z ustanovení § 93 odst. 3 písm. b) ZSD. Při svém rozhodování se pak krajský soud zabýval otázkou, zda dovážené zboží naplňuje všechny 4 kriteria pro jeho posouzení jako „tiché víno“, přičemž tato kriteria jak podle čl. 8 odst. 1 Směrnice, tak podle § 93 odst. 3 písm. b) ZSD jsou (vyjma uvedené páté kriterium) totožná. Rozsudek krajského soudu proto není z uvedeného důvodu nezákonný.

Přisvědčit stěžovatelce nelze ani v případě námitky, v níž krajskému soudu vytýká, že na straně 7 svého rozsudku krajský soud „*dokazoval, resp. nedokazoval, či posuzoval odbornou otázku, aniž by k tomu měl znalosti a že výlučně převzal pasáže odborného textu, čímž porušil zásadu spravedlivého procesu, neboť měl k této odborné stránce věci ustanovit znalce* “. Je tomu tak proto, že na straně 7 napadaného rozsudku krajský soud neprováděl dokazování, jak mylně dovozuje stěžovatelka, ani neposuzoval odbornou otázku, aniž by k tomu měl znalosti, ale pouze vyložil obsah termínu „plně kvasného původu“, tedy zabýval se s ohledem na skutkový stav věci tím, zda bylo u dováženého zboží naplněno 4. kriterium, aby bylo možno toto zboží považovat za tiché víno a nikoliv za meziprodukt. Výklad normativního textu zákona o spotřebních daních, či Směrnice krajským soudem není dokazováním a není ani otázkou, ke které by soud neměl znalosti a kompetenci. Již z tohoto důvodu nemohl krajský soud porušit zásadu spravedlivého procesu. Krajský soud rovněž stěžovatelce neupřel právo vyjádřit se „k této odborné věci“. Je tomu tak proto, že stěžovatelka měla dostatek času k tomu, aby již v žalobě, v průběhu tří po sobě jdoucích řízení před krajským soudem předestřela konkurenční výklad pojmu „alkohol plně kvasného původu“. Neučinila tak ostatně ani v této kasační stížnosti, ač tak učinit mohla. Namísto toho ustala na prosté proklamaci, že výklad uvedeného pojmu považuje za nesprávný. Nejvyšší správní soud tak pouze obecně posoudil, zda předestřený výklad pojmu podaný krajským soudem obstojí, či nikoliv. Neshledal při tom, že by byl v rozsudku předestřený výklad krajského soudu v rozporu s jazykovým, doktrinálním, logickým či systematickým výkladem normativních textů. Ani z těchto důvodů proto nelze považovat napadený rozsudek krajského soudu za nezákonný. Stěžovatelce nelze rovněž přisvědčit v tom, pokud dovozuje, že krajský soud zasáhl do jejího práva na spravedlivé posouzení věci, pokud neprovedl navrhovaný důkaz – znalecký posudek, a že jí byla k tíži kladena nemožnost jeho provedení. Je tomu tak proto, že stěžovatelka, ač byla řádně vyzvána ke složení zálohy na provedení tohoto důkazu, neuhradila krajskému soudu požadovanou přiměřenou zálohu (srov. str. 5 odst. 1 napadeného rozsudku). Stěžovatelka se proto mýlí, pokud dovozuje, že jí byla kladena k tíži okolnost, kterou sdělila krajskému soudu, a to, že posudek nelze stejně provést pro neexistenci vzorku, který by bylo možno zkoumat. Krajský soud totiž své rozhodnutí o neprovedení znaleckého posudku opřel, v návaznosti na ustanovení § 64 s. ř. s., o ust. § 141 odst. 1 OSŘ (srov. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 7. 2010, č. j. 22 Af 40/2010 - 75). Rozsudek krajského soudu tedy netrpí ani touto vytýkanou nezákonností.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 11. 2011, č. j. 22 Af 40/2010 – 141, není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu